

Historien om Kongsdal Baadelaug.

En idé opstår.

For 35 år siden var Kongsdal havn (trafikhavnen) ejet af cementfabrikken Dania. Her fik de losset kul til produktionen og derfor hed den i folkemunde "Kulhavnen". Lige øst for den, lige op til den lille kaj, var en vig, hvor mange fra området havde deres båd liggende ved hjemmelavede broer. Den havn købte kommunen af cementfabrikken, og de besluttede at nedlægge trafikhavnen i Mariager og gøre Kulhavnen til eneste trafikhavn i kommunen, og derfor skulle vigen fyldes op.

Så var der jo mange, som manglede et sted til deres båd, og man blev enige om at gå sammen om at bygge en anden havn. Det viste sig, at der var en lille vig nogle få hundrede meter længere mod øst ved det, der hed Kongsdal huse. Det vil sige, at der ikke længere var nogle huse der, men navnet hang ved. Der skulle havnen ligge.

Den første begyndelse.

Området tilhørte kommunen, og de var villige til at udleje området. Derfor indkaldte man (her var Jens Jeppesen den førende person), til stiftende

generalforsamling med det formål at starte et bådelaug og få valgt en bestyrelse. Den blev holdt den 16/2-87. Jeg selv blev også valgt ind. Jens Jeppesen, der blev valgt til formand, arbejdede hos det rådgivende ingeniørfirma Jens Christiansen og kendte derfor lidt til, hvad der skulle til af tilladelser. Desuden lavede han tegninger til broer og moler. Så gik arbejdet i gang med at søge diverse tilladelser, og i løbet af vinteren og sommeren fik vi dem så, og kunne gå i gang.

I mudder til midt på skinnebenet.

Det første, der skulle ske, var at rydde området. Det var overvokset i krat og træer. Det viste sig, at man gennem mange år havde brugt det til losseplads. I hvert

tilfælde lå der gamle vaskemaskiner, køleskabe og andet affald over alt. Jeg kan ikke huske, hvad vi gjorde med det, men væk kom det.

Det næste var at få lagt moler ud. Her må jeg sige at vi fik en kolossal velvilje over alt i samfundet. Mange kom bare for at hjælpe til og byens håndværkere og entreprenører lånte os maskiner. Vi skulle bare selv lægge diesel til.

Der skulle jo bruges fyld til molerne. Det tog vi fra Tippen – der hvor der er teltplads i dag. Det var ikke tilfældigt, at det hed Tippen. Der hældte cementfabrikken al den overfladejord ud de fik fra kalkbruddet. Senere smed de også filterstøv og andet affald her. Det var mange rare sager vi fandt, da vi gravede i den.

Heldigvis var det en mild vinter, vi havde det år, så arbejdet kunne fortsætte gennem hele vinteren. Men det regnede en del, så vi gik i mudder til midt på skinnebenene. Der, hvor der er havneinfo i dag, brugte vi til arbejdsskur. Der kunne vi, med lidt velvilje godt

sidde en 10 til 12 mand i pauserne. Det var dengang, da alle røg. Jeg skal love jer for, at luften var hamper, når vi alle sad der og holdt pause.

Med tiden faldt arbejdsiveren, men der var nogle få, der holdt ud. Hvert af de første år lagde de en fuld arbejdsindsats i deres fritid. Det drejede sig især om Jens Jeppesen, Jens Vammen, Erik Lorentsen, Erik "Åmølle" Jensen, Fritz Møller, Preben Christiansen og mig sagde hunden. Der ud over måtte vi hyre nogle folk, der kunne køre med de store maskiner. De blev dog aflønnet. I de år var vi næsten aldrig hjemme i weekenderne.

Specielt kan jeg huske en episode, hvor en gravemaskine, vi havde lånt af Fladbjerg Grusværk, sank ned i mudderet og blev ved at synke. Vi ringede til Per i grusgraven, som kom med en gummiged..... men gravemaskinen sad uhjælpeligt fast. Til sidst måtte vi ringe efter en mobilkran. Hele natten gik med at få gravemaskinen løs, og hold da op hvor var vi trætte inden vi sent om natten kom hjem.

Næste år gik med at slå broer. Det var helt afslappende i forhold til at lægge moler ud.

Nu kan man spørge, hvor fik vi pengene fra? Tja...tro det eller lad være. Havnen er bygget for de penge, der kom ind ved salg af bådpladser. Så det gjaldt om at være sparsommelig og bruge genbrugs materialer i så vid udstrækning som muligt. Sten til moler hentede vi hos områdets landmænd. Pæle skovede vi i en skov, der tilhørte et medlem, kabler fik vi forskellige steder, hvor man brød ned. Tagstenene til klubhuset tog vi selv ned fra et forsamlingshus, der skulle rives ned. Der fik vi for resten også mursten.

Det tog to år, at bygge havnen og jeg tror den blev bygget for noget, der ligner 250.000 kr. Inde i farvandsvæsenet troede de ikke på, at det kunne lade sig gøre, men det kunne det. Til sidst fik vi uddybet havnebassinet. Her måtte vi have hjælp fra et uddybningsfirma fra Grenå.

Klubhuset.

Da nu havnen var færdig stod vi og kiggede lidt. Så sagde Jens Jeppesen: "Når vi nu er så godt i gang, skulle vi så ikke tage og bygge et klubhus"?

Som sagt så gjort. Altså gravede vi ud til sokkel. I hånden vel at mærke. Vi havde et par murere blandt medlemmerne. De gik i gang med at mure op og vi andre, de af

os som ikke kunne mure, var murerarbejdsmænd. Jeg må indrømme, at som tiden gik, blev vi færre og færre, der gad, og til sidst blev vi nødt til at hyre et par pensionerede murere til at gøre arbejdet færdigt. Lillejuleaftensdag lagde vi det sidste

undertag. Det sneede og der gik overgang i boremaskinerne, så de sidste skrue var en prøvelse at skrue i. Man kan sige, at vi kom i stødet.

I løbet af vinteren fik vi lagt tagsten, vinduer og døre på plads samt malet indendøre. Udvendig måtte vi vente et år før muren kunne males. Den skulle helst stå en vinter, før der kunne males.

Indvielsen.

Da vi nu stod med en færdig havn og klubhus besluttede vi, at der selvfølgelig skulle holdes en indvielse. Det skulle være med hele udtrækket. Borgmesteren skulle klippe snoren. Han kom sejlene på en af vores arbejdsflåder og klippede snoren i havneindløbet. Vi havde lavet et sindigt lydapparat med en Walkie Talkie til en højtaler oppe ved klubhuset. Det virkede faktisk overraskende godt. Derefter diverse taler og selvfølgelig fadøl og pølser. Et temmelig vellykket arrangement til langt ud på natten.

Der er en optagelse af indvielsen på hjemmesiden. Der kan I se hvordan det gik til.

Udvidelse af havnen.

Dengang vi byggede havnen, var der ingen, der forestillede sig at der kom større både end 30 fod, og derfor blev der bygget efter det. Men som tiden gik, kunne vi jo godt se, at det ikke holdt vand. Derfor begyndte tanken om en udvidelse med det, vi i dag kalder Guldkysten.

Det første problem var, at vi ikke kunne bruge tippen til materiale, da der var for dybt og filterstøvet fra tippen ville flyde ud. Så fik Jens Jeppesen den ide, at vi kunne invitere områdets håndværkere til de kunne lægge deres byggeaffald ud som fyld. Det skulle bare være rent byggeaffald. Det lykkedes over al måde. Vi måtte dog hele tiden gå det efter for plastik, ledninger og lign. Vi fik også en del betonaffald. Det var gode sager.

I løbet af et par år fik vi så molen ud i den længde, den skulle være. Derefter skulle der slås broer, hvilket skete i løbet af den sommer. Det holdt hårdt at få det sidste gjort færdigt. Jeg tror, at alle var kørt fast, og bare ønskede at sejle. Det er der vel ikke noget at sige til. Det var jo derfor vi ville bygge en havn.

Det er jo ikke tilstrækkeligt at bygge en havn. Havnen skal jo også drives og passes, hvilket forskellige bestyrelser har gjort deres bedste for at gøre. Der er jo andre tiltag på havnen, som bliver gjort og skal gøres. Men dem kender I jo.

Der er kommet andre og nye folk til og holdninger til meget ændres, hvilket er helt naturligt.

Lad os bakke op om den til hver tid siddende bestyrelse. Det er nødvendigt for at vores dejlige havn kan bestå, og vi alle kan nyde at komme der.

Med bedste sejlerhilsen

Hakon